

Arrest

nr. 174 727 van 16 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar
 minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 15 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. KIRSZENWORCEL en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 november 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 2 april 2013 wordt de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond verklaard. Op dezelfde dag wordt de eerste verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.11.2009 werd ingediend en op data van 30.09.2011 en 05.12.2012 werd geactualiseerd door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de elementen van integratie van betrokkene betreft - met name dat hij sinds eind 2002 in België zou verblijven, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat hij een vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij kan en wil werken, dat hij zich zoveel mogelijk geëngageerd zou hebben, dat hij van België zijn tweede vaderland zou hebben gemaakt, dat zijn minderjarige dochter hier schoolloopt, dat hij getuigenverklaringen voorlegt en dat hij goed geïntegreerd zou zijn - dient opgemerkt te worden dat deze elementen op zich geen grond vormen om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkene is immers zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin hij zich bevindt. Hij maakte zelf de keuze om hier gedurende 10 jaren op illegale wijze te verblijven en zich te integreren in België, zonder dat hij op zijn minst een poging ondernam om zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich met andere woorden bewust genesteld in illegaal verblijf zodat zijn integratie in deze periode het gevolg is van zijn eigen houding. Bijgevolg kunnen deze elementen aangaande de integratie van betrokkene niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.”

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van A. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechoï, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort;”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit een schrijven van de dienst vreemdelingenzaken van 1 augustus 2016 blijkt dat tweede verzoekende partij sinds 23 juni 2014 in bezit is van een F-kaart, geldig tot 11 juni 2019, en dit in functie van haar stiefvader. De Raad stelt de raadsman van de verzoekende partijen de vraag naar het actueel belang bij het beroep van tweede verzoekende partij. De raadsman van verzoekende partijen beaamt geen belang meer te hebben bij het beroep in zoverre het betrekking heeft op tweede verzoekende partij.

Het beroep is onontvankelijk wat betreft tweede verzoekende partij wegens gebrek aan actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel betoogt eerste verzoekende partij als volgt:

"(...) Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekster mede te delen hun aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Verzoeker verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht. Tevens verwijst verzoeker aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen en, zonder hierbij rekening te houden met zijn specifieke situatie. Meer in het bijzonder wijst verzoeker naar:

-Er wordt geen rekening gehouden met de aanvraag van 30/09/2011, noch met de feite dat verzoeker zich baseerde niet enkel op de vernietigde instructie van 19/07/2009 maar ook en VOORAL op artikel 9bis!

- De verzoeker legde bewijzen voor van zijn duurzame lokale verankering en van zijn ononderbroken verblijf van meer dan 11 jaar. Hun (van verzoeker en zijn dochter) ononderbroken verblijf werd bewezen. Zijn werkbereidheid wordt niet betwist en bovendien, hun duurzame lokale verankering - een van de essentiële elementen van een regularisatie aanvraag- wordt door tegenpartij als "goed" beschouwd. In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die verzoekers hebben aangevoerd aangaande de gegrondheid van hun aanvraag NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht.

- De aanvraag werd enkel op naam van V. A. D. O. ingediend (zie bijlage 3) toch staat de naam van de dochter van verzoeker vermeldt. Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissingen verantwoord.

-Bovendien in het vademecum (Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zie : www.kruispuntmi.be/uploadedFiles/Vreemdelinaenrecht/vademecum.pdf) staat het onder de bepaling van critérium 2.8A dat :

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

De Dienst Vreemdelingenzaken zal rekening houden met eventuele adviezen van de lokale overheden of van een door de overheden erkende dienst voor alle of één van de bovenvermelde feitelijke gegevens.

Verder, op blz 9 van hetzelfde vademecum staat het vermeldt dat :

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier niet heeft kunnen goedkeuren op grond van de andere criteria van de instructie (punt 1.1 tot 2.8.A) maar daarentegen oordeelt dat er wel degelijk voldaan wordt aan de Voorwaarden om in aanmerking te worden genomen op grond van punt 2.8.B, deelt hij dat bij aangetekende brief mee aan verzoeker (met kopie aan de advocaat van verzoeker en het Gewest). Deze brief vermeldt uitdrukkelijk dat de machtiging tot verblijf zal worden toegekend onder opschortende voorwaarde dat een arbeidskaart B wordt toegekend.

- Indien het dossier in aanmerking komt, volledig is en niet kennelijk ongegrond is : de minister legt het dossier voor aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een (niet-bindend) advies zal uitbrengen. De Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister nadien van dat advies afwijkt, moet hij motiveren

- Verwerende partij motiveert niet waarom hun dossier niet aan De Commissie van Advies voor Vreemdelingen voorgelegd werd. Verzoeker onderbroken verblijf werd bewezen. De werkbereidheid wordt niet betwist en bovendien, de duurzame lokale verankering - een van de essentiële elementen van een regularisatie aanvraag- wordt doortegenpartij als "goed" beschouwd..

- Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing van afwijzing in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet niet afdoende heeft gemotiveerd dient deze vernietigd te worden.

- Verwerende partij heeft zich enkel gebaseerde op de vernietigde instructie van 2009.

- Daarenboven, aangezien de instructies dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State kan de Dienst Vreemdelingenzaken binnen zijn discretionaire bevoegdheid nagaan of iemand het verblijfsrecht kan toegekend worden. De Dienst Vreemdelingenzaken is door de vernietiging

van de instructies dd. 19/07/2009 niet langer gebonden om deze toe te passen en kan zij hiervan afwijken. Door de vernietiging heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg een grotere appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de aanvragen tot verblijfsmachtiging.

- *M.a.w., is verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen*
- *Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).*
- *Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).*
- *Verzoekende partijen verwijzen dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoeker aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen : Hij woont al meer dan 11 jaar in België, heeft sociale banden, ken onze nationale talen, is geïntegreed enz*
- *Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de staatssecretaris enige afweging heeft gemaakt met hun lange verblijf, hun integratie, enz*
- *Louter ten overvloede dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing overigens NIET blijkt dat alle door verzoekster opgeworpen elementen verder onderzocht werden en niet weerhouden konden worden in verzoekers voordeel.*
- *De talrijke door verzoekster aangehaalde elementen van integratie worden zondermeer terzijde geschoven. Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt."*
- *De zorgvuldigheidsplicht vereist in deze dat de gemachtigde van de minister alvorens een negatieve beslissing te nemen, nader onderzoek verricht aangaande de in de bestreden beslissing vermelde "onderbreking" zonder het administratief dossier en humanitaire situatie van verzoekende partijen verder te controleren. (...)"*

3.1.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Zij verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet waarom de door de verzoekende partij ingeroepen argumenten niet kunnen aanvaard worden als grond voor regularisatie. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

3.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

3.1.5. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

3.1.6. De Raad wijst er vooreerst op dat, waar verzoekende partij betoogt dat er een beoordelingsfout wordt gemaakt door mee te delen dat de aanvraag onontvankelijk is, blijkt dat meegedeeld werd dat de aanvraag ongegrond is. Het betoog van verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag.

3.1.7. De verzoekende partij stelt dat geen rekening werd gehouden met de aanvraag van 30 september 2011, maar de Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk het volgende vermeldt: *“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.11.2009 werd ingediend en op data van 30.09.2011 en 05.12.2012 werd geactualiseerd”*. Hieruit blijkt dat met vernoemde ‘aanvraag’ van 30 september 2011 wel degelijk rekening werd gehouden. Minstens maakt de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk met welke elementen van deze ‘aanvraag’ het bestuur geen rekening zou gehouden hebben.

3.1.8. Waar verzoekende partij er op wijst dat zij zich niet alleen beroepen heeft op de instructie van 19 juli 2009 maar vooral op artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij zich ook geënt heeft op de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om de aanvraag te beoordelen, en zich, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te betogen, geenszins laten leiden heeft door de instructie van 19 juli 2009, nu zij er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op wijst dat: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* Hieruit kan bijgevolg niet afgeleid worden als zou de gemachtigde alsnog toepassing hebben gemaakt van de instructie. Het komt aan de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid toe te oordelen welke elementen al dan niet een regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rechtvaardigen, hetgeen zij in casu ook gedaan heeft.

3.1.9. Verzoekende partij wijst op het feit dat zij haar duurzame lokale verankering en haar ononderbroken verblijf van meer dan 11 jaar heeft aangehaald alsook haar werkbereidheid, maar uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde deze elementen in overweging heeft genomen en dienaangaande geoordeeld heeft dat: *“Wat de elementen van integratie van betrokkene betreft - met name dat hij sinds eind 2002 in België zou verblijven, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat hij een vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij kan en wil werken, dat hij zich zoveel mogelijk geëngageerd zou hebben, dat hij van België zijn tweede vaderland zou hebben gemaakt, dat zijn minderjarige dochter hier schoolloopt, dat hij getuigenverklaringen voorlegt en dat hij goed geïntegreerd zou zijn - dient opgemerkt te worden dat deze elementen op zich geen grond vormen om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkene is immers zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin hij zich bevindt. Hij maakte zelf de keuze om hier gedurende 10 jaren op illegale wijze te verblijven en zich te integreren in België, zonder dat hij op zijn minst een poging ondernam om zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich met andere woorden bewust genesteld in illegaal verblijf zodat zijn integratie in deze periode het gevolg is van zijn eigen houding. Bijgevolg kunnen deze elementen aangaande de integratie van betrokkene niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie”*. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niks concreets inbrengt tegen deze motivering maar slechts van oordeel is dat de door haar aangehaalde elementen *“NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht”*. Zij maakt evenwel niet duidelijk op welke wijze de door haar aangebrachte elementen onvoldoende werden onderzocht waardoor de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit zou zijn gekomen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing op concrete wijze te betwisten, hetgeen zij evenwel nalaat te doen. Door louter van mening te zijn dat de elementen van integratie *“zondermeer terzijde geschoven”* worden gaat zij volledig voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing ter zake.

Waar de verzoekende partij blijft hameren op haar lokale verankering en verblijf en aldus hiermee doelt op haar integratie wijst de Raad erop dat een goede integratie in de Belgische maatschappij een element kan zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan maar dat het loutere feit dat men geïntegreerd is de verwerende partij niet verplicht om een verblijfsmachtiging toe te staan (RvS 14 juli 2004, nr. 133.915). Het komt aan de gemachtigde binnen zijn discretionaire bevoegdheid dienaangaande toe om te beoordelen of de aangevoerde elementen van integratie al dan niet volstaan en wanneer hij van oordeel is dat deze niet volstaan, dit te motiveren, hetgeen hij in casu ook gedaan heeft. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij slechts de elementen van haar aanvraag herhaalt, met name wijst zij op haar verankering in de Belgische maatschappij, haar ononderbroken verblijf en haar werkwillegheid doch zij laat na op concrete wijze de motieven waarom deze elementen geen regularisatie rechtvaardigen, te weerleggen.

3.1.10. Waar de verzoekende partij betoogt dat *“De aanvraag enkel op naam van V. A. D. O. (werd) ingediend (zie bijlage 3) toch staat de naam van de dochter van verzoeker vermeldt”*, maakt zij niet aannemelijk welk belang zij heeft bij dit onderdeel van het enig middel. Immers blijkt hieruit niet dat de verwerende partij bepaalde elementen van de aanvraag van verzoekende partij bij haar beoordeling veronachtzaamd zou hebben.

3.1.11. Verzoekende partij verwijst voorts nog naar de inhoud van het vademecum inzake de instructie van 19 juli 2009 maar zoals de verwerende partij al heeft aangegeven in de bestreden beslissing is deze instructie niet meer van toepassing. De Raad kan omtrent het niet toepassen van de instructie van 19 juli 2009 enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

Waar verzoekende partij er zich, met de verwijzing naar de inhoud van het vademecum inzake de instructie van 19 juli 2009 in se lijkt over te beklagen dat zij niet de toepassing krijgt van de criteria van de instructie van 19.07.2009 terwijl zij hier wel aan voldoet, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd

of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Noch uit artikel 9bis noch uit artikel 32 van de vreemdelingenwet vloeit daarenboven een verplichting voort om wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt aangevraagd een advies in te winnen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, zodat uit het feit dat geen dergelijk advies werd gevraagd hoe dan ook niet kan worden afgeleid dat de eerste bestreden beslissing niet op regelmatige wijze tot stand kwam.

De verzoekende partij stelt verder dat *“dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing overigens NIET blijkt dat alle door verzoekster opgeworpen elementen verder onderzocht werden en niet weerhouden konden worden in verzoekers voordeel”*. Zij maakt echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk met welke elementen het bestuur dan wel geen rekening zou gehouden hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“(…) schending van de wet van 29 juni 1983 betreffende de leerplicht

T. L. O. spreekt vloeiend Nederlands, zij is op school sinds 2002 ingeschreven en volgen nu het bijzonder lager onderwijs type 8 .

Dat L. minderjarig is en nog steeds leerplichtig. In een arrest n°93.760 dd 06/03/2001 van de Raad van State had de rechter de leerplicht van de kinderen als buitengewone omstandigheid beschouwd. Dat verwerende partij onredelijk haar besluit is gekomen, waardoor zij de materiële motiveringsplicht en de wet van 29 juni 1983 geschonden heeft. (...)”

3.2.2. Naast de vaststelling dat de dochter van verzoekende partij ondertussen meerderjarig is en bijgevolg niet meer leerplichtig zodat niet kan ingezien worden welk actueel belang de verzoekende partij nog heeft bij haar kritiek, dient vastgesteld te worden dat de dochter van de verzoekende partij een verblijfsrecht heeft op het Belgische grondgebied, zodat de bestreden beslissing er niet voor zorgt dat zij van het grondgebied verwijderd wordt. De kritiek van verzoekende partij is dan ook niet dienstig bij gebrek aan actueel belang.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.3.1. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“(…) Schending van het algemeen rechtbeginsel van de HOORPLICHT en van het recht op een eerlijk proces.

Verzoeker verwijst naar een schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Hij betoogt dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure en het daarom noodzakelijk is dat de dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie. Het beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte.

Verzoeker specificceert dat de bestreden beslissing een beslissing met individuele draagwijdte betreft en dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is bij het nemen van dergelijke beslissingen. Het is noodzakelijk dat de verwerende partijen met kennis van zaken een beslissing treffen waarin het gehoor van verzoekster past.

Elke partij in het geding moet de kans krijgen om alles wat hij nuttig acht te kunnen zeggen aan de rechter. Men mag van de rechter verwachten dat hij behoorlijk luistert, en met de argumenten rekening houdt bij zijn beslissing.

Als men partij is in een proces dan mag men daaraan deelnemen

Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van artikel 7 Vreemdelingenwet, wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht. Zo kon de Commissie van Advies voor Vreemdelingen hem oproepen en verhoren over de redenen waarom hij nooit ernstige pogingen ondernam om zijn situatie te regulariseren. (...)"

3.3.2. In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich in haar betoog ter ondersteuning van het derde middel beperkt tot de theoretische discussie omtrent het hoorrecht , terwijl zij via het indienen van haar aanvraag en de actualisering ervan de mogelijkheid heeft gekregen om haar standpunt uiteen te zetten voor het treffen van de bestreden beslissingen. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij niet bij machte was alle relevante elementen aan te voeren.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk wat betreft de tweede verzoekende partij en de eerste verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER